

Nr 571.

Av herrar Nilsson i Göteborg och Svensson i Alingsås, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 151, angående riktlinjerna för den framtida nykterhetspolitiken m. m.

I proposition nr 151 har Kungl. Maj:t till årets riksdag framlagt förslag till nya rusdrycks- och ölförsäljningsförfordningar. Förslaget innebär bl. a., att starköl med en alkoholhalt av 4,5 viktprocent skall få försäljas under samma förutsättningar som egentliga rusdrycker.

Det enda alternativ, som gentemot detta diskuterats och ansetts kunna ifrågakomma, är fortsatt starkölsförbud men höjning av det vanliga ölets alkoholhalt till förkrignivå eller något däröver, 3,2—3,6 viktprocent.

Mot detta alternativ har åberopats, att ett öl med den ifrågasatta alkoholhalten icke skulle kunna bli en konkurrent till spritdryckerna. Detta förmodas däremot starköl med en på lämpligt sätt utformad försäljningslagstiftning kunna bli. Den utformning, som härutinnan föreslagits, innebär, att starkölet i fråga om utskänkningshelt jämställs med spritdryckerna och sålunda endast får tillhandahållas å restauranter med fullständiga rättigheter. Med denna ordning skulle enligt propositionen, förutom eliminering av riskerna för missbruk, vinnas, att starkölet inom utskänkningshelt komme att tillåtas endast i sådana sammanhang, där det kunde konkurrera med spritdryckerna.

Vi gilla helt målsättningen att i ölet erhålla ett verkligt alternativ till spriten, men vi tro icke att den härför angivna vägen är den riktiga.

Alternativet med en höjning av det vanliga ölets alkoholhalt borde i stället ha valts. Någon starkare och mera utbredd opinion för starköl torde nämligen i vårt land icke finnas. Såsom konkurrent till spritdryckerna synes det vidare vara till fyllest med något bättre vanligt öl. Införandet av ett enhetligt sådant öl skulle även kunna förenkla försäljningsproceduren.

Väljes emellertid icke detta alternativ, måste starkölet, för att verkligen kunna tvinga tillbaka spritkonsumtionen, göras förhållandevis lätt tillgängligt. Detta blir icke fallet, om det endast får tillhandahållas å det relativt begränsade antal näringsställen, som ha spriträttigheter. Genom en monopolisering av starkölet till nämnda restauranter torde man även få räkna med att priset kommer att bli relativt högt.

Vidare synes oss regeln att starkölet skall följa spriten mycket betänklig. Vi förstå icke, att denna ordning kan skapa något konkurrensförhållande dryckerna emellan. Tvärtom synes oss sammankopplingen i hög grad

ägnad att öka spritkonsumtionen. Den person, som vill ha starköl, nödgas besöka en spritrestaurant, och det ligger då nära till hands, att han samtidigt intar spritdrycker. Skulle han däremot kunna erhålla starköl å ett näringsställe utan spriträttigheter, är denna möjlighet utesluten, och starkölet har då verkligen kunnat spela rollen av alternativ till spriten.

Vi anse därför, att starköl bör få tillhandahållas även å näringsställen utan spriträttigheter. Genom den tillståndsgivning, som vi förutsätta skall ske, torde betryggande garantier mot missförhållanden förefinnas.

Bland sådana företag som kunna komma i fråga att anförtros rättighet att tillhandahålla starköl, vilja vi särskilt fästa uppmärksamheten på de allmännyttiga kafébolagen. Dessa bolag — för vilka det enskilda vinstintressets avkoppling och visst offentligt inflytande i styrelserna är utmärkande — ha tillkommit som en reaktion mot vissa tidigare rådande missförhållanden på öltskänkningens område, och de ha gjort betydande insatser för nämnda utskänknings sanering.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta, *att* bestämmelserna om starköl skola utgå ur rusdrycks- och ölförsäljningsförordningarna, och att alkoholhalten för det vanliga ölet sättes till ca 3,4 viktprocent eller, alternativt, *att* förordningarna erhålla sådan ändrad lydelse, att utskänkning av starköl kan medgivas även å andra näringsställen än sådana med rätt till spritutskänkning.

Stockholm den 16 mars 1954.

Olof Nilsson,
Göteborg.

Patrik Svensson.
